

Da man nu var enig om, at Sagkundskaben ikke skal have nogen Beslutningsret, ønskede man paa den anden Side at slaa fast, at den altid skal høres, og at man skal sørge for i hvert Tilfælde at skaffe de fyldigst mulige Oplysninger om det Barn og det Hjem, der er Tale om. Derfor har man foreslaaet en Tilføjelse til § 23, Stykke 4. Der staar i Stykke 4: „Gaar Barnet i Skole, skal Skolens Erklæring indhentes.“ Der vil man nu have tilføjet: „I øvrigt skal Erklæringer fra Skole, vedkommende Præst, Læremester eller Husbond indhentes, for saa vidt saadanne Erklæringer kan tjene til Oplysning.“ Hvis Barnet altsaa gaar til Konfirmationsforberedelse, skal Præstens Erklæring indhentes, og er det i Tjeneste eller i Lære, skal vedkommende Husbonds eller Læremesters Erklæring indhentes, for at man kan faa saa fyldige Oplysninger som muligt.

Til § 26 er der stillet to Ændringsforslag. Det første er rent sprogligt og en Følge af, at vi helt igennem retter „Retshandler“ til „Overenskomster“. I Stykke 5 stod før, at de Erklæringer fra Læge og Skole, der er nævnt i § 23, skulde medfølge. Men da der nu i § 23 er indføjet baade Præst, Husbond og Læremester, har man foreslaaet, at Læge og Skole gaar ud; og at alle de i § 23 nævnte Erklæringer skal medfølge. § 26 har i Udvalget været underkastet en nærmere Drøftelse, men denne har dog ikke ført til flere Ændringer end de her nævnte. Værgeraadene faar en videregaaende Ret til selv at tage Beslutning, om Barnet skal i Børnehjem, eller det skal anbringes i Pleje, Tjeneste, Lære eller til Uddannelse, eller paa hvilken Maade Værgeraadet nu anser det for bedst at anbringe det. Skal det anbringes i Børnehjem, Skolehjem eller Ungdomshjem, kan Værgeraadet selv træffe Aftale med Forstanderen derom. Der har været rejst Indvendinger herimod, og vi har ogsaa kunnet se, at der kan rejses Indvendinger derimod; men der staar endvidere, at Værgeraadene skal indberette en saadan Afgørelse til Overinspektøren, og denne kan modsætte sig Anbringelsen, hvis den strider mod de Vedtægter, der gælder for dette Hjem, eller de almindelige Bestemmelser, der findes i § 42 om Børns Anbringelse. Værgeraadet er dog ikke pligtigt til selv at finde det Sted, hvor Barnet skal være. Hvis et Værgeraad er i Tvivl om, hvor et Barn hører hjemme, eller ikke kender Opdragelsesanstalterne, kan det som nu henvende sig til Overinspektionen og bede denne om at overtage Sagen. Man har ikke ment i Udvalget at ville gøre nogen For-

andring her, idet man har anset det for at være af stor Betydning, at der kan handles hurtigt, og at Overgangstiden ikke bliver for lang. Og selv om de stedlige Værgeraad ikke kender Anstalterne saa godt, kender de dog Barnet og dets Forhold bedre, end det maaske vil være muligt for Overinspektoratet at kende disse. Man har derfor ikke kunnet gaa til nogen yderligere Ændring i § 26.

I § 29 foreslaar man, at 1ste og 2det Stykke udgaar, og at 3die Stykke, der bliver til Stykke 1, affattes saaledes: „Naar Værgeraadet har truffet Beslutning om et Barns endelige Fjernelse fra Hjemmet, kan Indehaveren af Forældremyndigheden (for Ægtebørn enhver af Forældrene), selv om Samtykke til Fjernelsen maatte være givet, indanke Sagen for Overværgeraadet inden 14 Dage, efter at Forkyndelse af Værgeraadets Beslutning er sket, forsøgt eller fratrukket, jfr. § 28.“ Man har her søgt at begrænse de Sager, der kommer ind til Overværgeraadet. Efter det forelagte Lovforslag skulde Sagen altid, naar Forældrene havde nægtet Samtykke, ind til Overværgeraadet. Her giver man Forældrene en vis Tidsfrist, baade naar de har nægtet Samtykke, og naar de har sagt ja. De har da en Frist af 14 Dage, i hvilken de kan appellere til Overværgeraadet. Har de ikke appelleret inden den Tid, er deres Ret bortfaldet. Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 er en Følge af, at Stykke 3 flyttes op til at blive Nr. 1.

Ændringsforslag Nr. 12 til § 30 er nærmest rent sprogligt. Om Bestemmelsen i § 31 har der i den Tid, Lovforslaget har foreligget, været megen Tale paa Møder. Folk har været bange for, at man der gav Overværgeraadet for megen Magt, for stor Ret til at gribe ind. § 31 handler om de Tilfælde, hvor Værgeraadet intet har foretaget sig, men hvor man mener, at der var Grund til at foretage sig noget. I saa Fald skulde Overværgeraadet have Ret til at gribe ind mod Værgeraadet. Man har været lidt betænkelig derved, og man har i Udvalget søgt at faa en Appellinstans, hvorfor man har foreslaaet følgende Ændring: „Hvis Værgeraadet efter at have faaet Sagens Akter tilstillet alligevel nægter at træffe Beslutning om en Fjernelse, som efter Overværgeraadets Skøn er nødvendig af Hensyn til Barnets Velfærd, jfr. § 16, kan Overværgeraadet selv træffe Beslutning om Fjernelsen.“ Og saa kommer der videre: „Hvis Værgeraadet efter at have faaet Meddelelse om Overværgeraadets Beslutning finder, at Barnet ikke bør fjernes,